

ORĘDOWNIK URZĘDOWY

POWIATU PUCKIEGO.

Wychodzi w środę i sobotę. — Prenumerata kwartalna 40 marek, miesięczna 15 marek
Poszczególne numery 2 marki.

Ogłoszenia w części nieurzędowej przyjmuje się za opłatą 6 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 10 mk. od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Dziennik Gdański“, Gdańsk.

Nr. 18.

Puck, środa, dnia 2 marca 1921 r.

Rok 35.

- Treść:** 203. Odezwa Wojewody Pomorskiego w sprawie przemytnictwa i niedostawiania zboża.
204. Rozporządzenie policyjne Wojewody Pomorskiego z dnia 12. XI 20 dotyczące urządzenia i uruchomienia piekarni oraz takich cukierni, które oprócz ciast wypiekają również pieczywo, specjalnie piekarskie.
205. Przypomnienie rozporządzenia wprowadzającego dla b. dzielnic pruskiej przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 9. VII. 1920r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21.
206. Obwieszczenie w przedmiocie obowiązkowego doniesienia o każdym nieszczęśliwym wypadku.
207. Rozkaz Ministerstwa Spraw Wojskowych w sprawie zamiany koni.
208. Obwieszczenie starosty dot. zaopatrzenia powiatu w smołę.
209. Opłata składek do ubezpieczenia inwalidowego i na starość.
210. Obwieszczenie starosty dot. duru plamistego.
211. Przypomnienie obwieszczenia starosty z dnia 27. I 21.
212. Obwieszczenie prasowe.
213. Dotyczy pożyczki premjowej.

203.

ODEZWA WOJEWODY POMORSKIEGO

w sprawie przemytnictwa i niedostawiania zboża.

Przykre stosunki gospodarcze, jakie obecnie panują na Pomorzu, spowodowane są po części przez ludność miejscową.

Z powodu chwilowo znacznej różnicy kursu między polską a niemiecką marką, łakomią się liczne jednostki z pomiędzy ludności, zamieszkującej w pobliżu granicy, na zyski, osiągnane w nielegalny sposób z przemytnictwa, które w ostatnich czasach przybrało masowe rozmiary. Stwierdzono w wypadku nielegalnego wywożenia zboża w większych ilościach za granicę, lub karmienia zbożem chlebowem bydła, które się przemycą do Niemiec. Rolnicy w pasie przygranicznym przemycają swoje konie i bydło w wielkich ilościach, nie zdając sobie z tego sprawy, że spowodować to musi upadek kultury rolnej w ich własnych gospodarstwach. Mimo znacznej produkcji rolnej na Pomorzu, pozbawieni są mieszkańcy tutejszych miast z powodu przemytnictwa, niezbędnych artykułów żywności, których ceny dlatego nadmiernie wzrastają i powodują ogólną drożyznę.

Chcąc złemu zaradzić, dołożą władze administracyjne najenergiczniejszych starań, aby wobec czasowo szerzącego się przestępstwa, wysledzić winnych i surowo ukarać.

Podaję do wiadomości, że wedle obowiązujących ustaw na rolników, którzy z własnej winy zboża nie odstawiają, nakładane będą bardzo wysokie kary pieniężne, przekraczające kilkakrotnie zyski, osiągnięte z niedostawienia zboża, niezależnie od tego skazywani oni będą na kary aresztu do 6 miesięcy.

Prócz konfiskaty przemyconego towaru będą nałogowi przemytnicy bezwzględnie wysiedlani z pasa pogranicznego lub internowani w drodze administracyjnej jako jednostki szkodliwe dla Państwa.

Jednak wobec wielkiej ilości przestępców, będzie walka z nimi skutecznie przeprowadzona, tylko przy współdziałaniu społeczeństwa z rządem.

Wzywam więc wszystkich obywateli Pomorza, którym zależy na polepszeniu się stosunków w kraju, aby widząc nadużycia, pomagali władzom w wykryciu winnych.

Wojewoda Pomorski.
Jan Brejski.

204.

ROZPORZĄDZENIE POLICYJNE,
dotyczące urządzenia i uruchomienia piekarni, oraz takich cukierni, które oprócz ciast wypiekają również pieczywo, specjalnie piekarskie.

Na mocy § 137, 129 140 ustawy o adm. Krajowej z dnia 30 VII 1883 (zbiór praw 195 i t. d.) i ustawy o adm. policji z dnia 11 V 1850 (zbiór praw 265) rozporządzam, co następuje, znosząc zarazem rozp. niemieckie z dnia 30 III 1907, Amtsblatt reg. kwidzyńskiej str. 127—128:

§ 1. Posadzka pracowni nie powinna leżeć głębiej niż pół mtr. poniżej otaczającej ją powierzchni ziemi.

Głębokość pół metrową powiększać można na 1 metr, o ile przy odnośnej ścianie zewnętrznej wykopie się dół do światła i powietrza. Dół ten winien być co najmniej 1 metr szeroki, a spód jego, dobrze dający się odwadniać, winien leżeć przynajmniej 15 cm. głębiej, niż posadzka przylegających ubikacyj. Na wniosek może Wojewoda (sąd administracyjny) udzielić zezwolenia wyjątkowo, jeśli się w inny sposób celowym izolowaniem podłogi i dostatecznym doprowadzeniem światła i powietrza zdrowotnym wymaganiom zadość uczyni.

§ 2. Pracownia powinna być co najmniej 3 metry wysoka i posiadać taką ilość okien, ażeby do wszystkich części pracowni dochodziło dostatecznie światło. Konstrukcja okien, wychodzących wprost na zewnątrz, powinna umożliwiać dostateczne przewietrzanie pracowni.

Wojewoda może na wniosek zezwolić wyjątkowo na używanie ubikacji o 2 i pół metrowej minimalnej wysokości, o ile miejscowe prawo budowlane nie stawia pod tym względem wyższych wymagań.

§ 3. Podłoga w pracowni powinna być z twardego i mocnego materiału, chroniącego ubikację przed dostępem wilgoci.

Ściany i mury muszą być, o ile nie mają pokrycia z kafli lub podobnego nieprzemakalnego materiału, przynajmniej raz w rok wapnem wybielone. Farbę olejną należy odnawiać przynajmniej co 5 lat.

§ 4. Ustępny, śmietniki i stajnie nie powinny się znajdować w pobliżu pracowni.

Rur od ustępów i zlewów nie wolno przeprowadzać przez pracownię.

§ 5. Na każdą osobę, w piekarni zatrudnioną, wypadac musi przynajmniej 15 kbm. przestrzeni powietrznej. W wyjątkowych razach, np. przed świętami i t. p. można więcej ludzi zatrudniać, z tem ograniczeniem jednak, że na każdą osobę wypadnie conajmniej 10 kbm.

§ 6. Robotnicy muszą mieć sposobność przechowania swej odzieży, przebrania się i umycia w miejscu dobrane ogrzanem.

§ 7. Przed rozpoczęciem pracy muszą osoby, zajęte przy wyrabianiu ciasta dobrze umyć ręce i ramiona w czystej wodzie.

W tym celu należy ustawić dostateczną ilość umywalk z mydłem, a dla każdego robotnika dostarczyć conajmniej jeden czysty ręcznik tygodniowo.

O ile przy umywalkach niema wodociągu, należy przechować przy nich zawsze dostateczną ilość czystej wody i ustawić umywalki w takiej liczbie, by przypadala na każdym pięciu pracowników conajmniej jedna. Wylew dla zużytej wody mieścić winien się w tejże ubikacji lub w poblizu.

§ 8. Zapasy mąki przechowywać należy w miejscu suchem i zabezpieczonem od zanieczyszczenia.

Ciasta nie wolno ugniatać nogami.

Wode, używaną do smarowania chleba, należy codziennie odnawiać. Nie wolno składać pieczywa na gołej podłodze.

§ 9. Na stołach i sprzętach, przeznaczonych do wyrabiania i przechowywania ciast i chleba, nie wolno siadać, ani spoczywać. Przedsiębiorca powinien dbać o dostateczną ilość ławek lub krzeseł w pracowni.

§ 10. W każdej ubikacji, należącej do pracowni, musi stać spluwaczka, którą codziennie należy wyczyścić.

Spluwanie na podłogę jest wzbronione, jak również palenie tytoniu, zażywanie i żucie tabaki w pracowni i podczas pracy.

§ 11. W pracowni nie wolno używać do mycia, spania, jedzenia i innych czynności, nie należących do rzemiosła piekarskiego. Pracownie należy oddzielić szczelnemi drzewiami od innych pobocznym celom służonych ubikacji.

Psów, kotów i innych zwierząt domowych nie należy wpuszczać do pracowni.

§ 12. Pracownia musi być codziennie przewietrzana i stale utrzymywana w największej czystości. Podłogi należy codziennie wycierać, a ściany, o ile nie są bielone wapnem, zmywać przynajmniej raz na trzy miesiące.

Używane w piekarni narzędzia, stoły, naczynia, ścierki i t. p. muszą być wzorowo czyste. Do innych celów używać ich nie wolno.

§ 13. Osoby, zatrudnione w piekarni, muszą być odziane przynajmniej w koszulę i spodnie.

§ 14. Nie wolno zatrudniać osób, cierpiących na zakaźne lub odrazę wzbudzające choroby.

§ 15. W każdej ubikacji, w której wyrabia się pieczywo, należy wywiesić w miejscu widocznem odbitkę tego rozporządzenia oraz opis tejże pracowni, z którego wynika:

- a) długość, szerokość i wysokość ubikacji,
- b) rozmiary powierzchni w kbm,
- c) liczba osób, która według § 5 lub 16 w piekarni regularnie zatrudniać wolno.

§ 16. Do czasu powiększenia lub przebudowy już istniejących piekarń, może Wojewoda wnioskodawcy dać dyspens z §§ 2, 4 i 5, o ile wnioskodawca ochroni robotników w odpowiedni sposób przed niebezpieczeństwem dla ich zdrowia.

§ 17. Wykroczenia przeciwko tym przepisom karane będą karą pieniężną do 600 marek, a w razie niemożności zapłacenia, stosowną karą pozbawienia wolności, o ile nie podlegają wyższej karze według innych rozporządzeń.

Toruń, dnia 12 listopada 1920.

Wojewoda Pomorski,

(—) Jan Brejski.

B. W piekarni, należącej do
w przy ul.
nr. wykonuje się pieczywo w
. ubikacji

Wymiary ubikacji I wynoszą:

- a) długość mtr.
- b) szerokość mtr.
- c) wysokość mtr.
- d) pojemność powierzchni mtr. sześciennych, przeto podług § 5 lub 16 powyższego rozporządzenia policyjnego w ubikacji tej stale osób zatrudniać wolno.

Wymiary ubikacji II wynoszą:

- a) długość mtr.
- b) szerokość mtr.
- c) wysokość mtr.
- d) pojemność powierzchni mtr. sześciennych, przeto podług § 5 lub 16 powyższego rozporządzenia policyjnego w ubikacji tej stale osób zatrudniać wolno.

Wymiary ubikacji III wynoszą:

- a) długość mtr.
- b) szerokość mtr.
- c) wysokość mtr.
- d) pojemność powierzchni mtr. sześciennych, przeto podług § 5 lub 16 powyższego rozporządzenia policyjnego w ubikacji tej stale osób zatrudniać wolno.

Zgodność szczegółów podanych pod B potwierdza dnia 1921 r.

Miejscowy urząd policyjny.

Powyższe rozporządzenie podaje do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 15 lutego 1921.

Lipski, starosta.

205.

PRZYPOMNIENIE ROZPORZĄDZENIA wprowadzającego dla b. dzielnicy pruskiej przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920-21.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920-21 (Dziennik Ustaw nr. 56) oraz na podstawie art. 6 ustawy z 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu byłej dzielnicy pruskiej (Dziennik Praw nr. 64) rozporządza się, co następuje:

Art. 1.

Na rok gospodarczy 1920-21 podtrzymuje się w b. dzielnicy pruskiej moc prawną przepisów obowiązujących w dniu 31 lipca 1920 r. w przedmiocie obratu zbożem i grochem oraz przetworami tychże ziemiopłodów, o ile następujące artykuły nie wprowadzają zmian.

Ceny na wyżej wymienione ziemiopłody ze zniw roku 1920 i za ospę; stopę przemiału oraz opłaty za przemiał wyznaczają osobne rozporządzenia.

Art. 2.

Rok gospodarczy 1920-21 rozpoczyna się z dniem 1 sierpnia 1920 r., a kończy się z dniem 31 lipca 1921 r.

Art. 3.

Ministerstwo b. dzielnicy pruskiej wyznacza przez województwa powiatom ilości ziemiopłodów (raty), które należy odstawić w terminach ustalonych w artykule 12 ustawy z 9 lipca 1920 r. i w terminach późniejszych. Suma rat tych do 1 kwietnia 1921 r. nie powinna być niższą od kontyngentu, przypadającego na mocy art. 1 i 3 cyt. ustawy z 9 lipca 1920 r. na wytwórców rolnych w innych dzielnicach Państwa Polskiego.

Art. 4.

W powiatach wiejskich starosta, w powiatach miejskich prezydent miasta rozkłada przy współudziale powiatowej komisji zbożowej wyznaczone powiatowi raty na poszczególnych wytwórców rolnych, uwzględniając obszar ziemi obsianej, wydajność gleby i inne warunki wytwórczości.

W skład powiatowej komisji zbożowej wchodzi starosta (prezydent miasta) jako przewodniczący, oraz po dwóch przedstawicieli większej i mniejszej własności rolnej powiatu.

Art. 5.

Wytwórca rolny zobowiązany jest do odstawy wyznaczonych mu przez starostę (prezydenta miasta) ilości ziemiopłodów w przepisanych terminach.

Wytwórco rolnemu wolno zajęte ziemiopłody odstawić po omłocie odrazu.

Wytwórcy rolni, którzy w pewnym okresie dostarczają ziemiopłody ponad wyznaczoną im ratę, otrzymają w razie podwyższenia cen w następnych okresach odpowiednią dopłatę; obniżenie zaś cen w następnych okresach nie pociągnie za sobą zwrotu pobranej przez wytwórcę nadwyżki.

Art. 6.

Wytwórca rolny, nie stosujący się do zarządzeń starosty (prezydenta miasta) co do terminowego omłotu lub odstawy ziemiopłodów, ulegnie karze przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.

Art. 7.

Osobom, samozaopatrującym się, przeznaczają się na pożycie z ziemiopłodów, wychodowanych w danym gospodarstwie rolnem, na miesiąc i osobę:

zboża chlebowego	15 kg.
jęczmienia lub owsa	4 kg.
grochu	2 i pół kg.

W miejsce grochu lub rodzaju zboża, niewychodowanego we własnym gospodarstwie, użyć wolno tę samą ilość innego rodzaju zboża.

Pracobiorcom rolnym, pracującym na mocy umowy taryfowej, wolno spotrzebować we własnym gospodarstwie domowym ilości ziemiopłodów, wyznaczone w kontrakcie taryfowym, obowiązującym dnia 1 sierpnia 1920 r., także ponad ilości wymienione w ustępie 1.

O ile pracobiorca rolny ilości tych nie potrzebuje we własnym gospodarstwie, winien je oddać zgodnie ze zasadami sekwestru.

Art. 8.

Wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia lub przepisom, wydanym na mocy niniejszego rozporządzenia oraz usiłowania wykroczeń i współudział w nich podlegają karze aresztu lub więzienia do 6 miesięcy i grzywnie do 1 000 000 marek, lub jednej z tych kar.

Obok powyższych kar można orzec konfiskatę towarów, do których wykroczenie się odnosi, bez względu na to, czyją stanowią własność.

Art. 9.

Wykroczenia, przewidziane w art. 8, podlegają ukaraniu przez władzę administracyjną I. instancji drogą nakazu karnego, tak co do kary, jak i konfiskaty.

Władze administracyjne I. instancji zobowiązane są wysłuchać przed wydaniem nakazu karnego opinii dwóch członków, wydelegowanych w tym celu przez wydział powiatowy względnie miejski. Jeden z delegatów tych winien być przedstawicielem konsumentów.

Postępowanie karne odbywa się za odpowiednim zastosowaniem §§ 453 ustęp 2 i 3, 454—458 niem. procedury karnej z 1 lutego 1877 r. z tem, iż w miejsce sądu powiatowego (ławniczego, pokoju) wzgl. sędziego powiatowego (pokoju) wstępuje sąd okręgowy.

Wniosek o rozstrzygnięcie w drodze sądowej nie ma mocy wstrzymującej wykonania kary odnośnie do grzywny, o ile władza, wydająca nakaz karny, nie przyzna w nim ukaranemu mocy wstrzymującej wykonanie grzywny na wypadek stawienia wniosku o rozstrzygnięcie sądowe.

Wykonanie nakazu karnego dokonuje się podług ogólnych przepisów, obowiązujących w tym względzie w b. dzielnicy pruskiej.

Grzywny oraz konfiskaty przypadają na Skarb Państwa.

Art. 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1920 r.

Warszawa, dnia 25 lipca 1920 r.

Minister Apropowizacji
St. Sławiński.

Minister byłej dzielnicy pruskiej
W. Kucharski

206.

OBWIESZCZENIE

w przedmiocie obowiązkowego doniesienia o każdym nieszczęśliwym wypadku.

Województwo Pomorskie przypomina, że według § 1552 Ordynacji ubezpieczeniowej (Reichsversicherungsverordnung Band I) przedsiębiorca jest obowiązany, o każdym nieszczęśliwym wypadku donieść w przeciągu dni trzech, jeżeli wypadek pociągnął za sobą śmierć robotnika lub niezdolność do pracy, trwającą ponad trzy dni. Według § 1553 doniesienie to ma być uczynione w miejscowym Urzędzie policyjnym na przepisanych formularzach w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz doniesienia ma być natychmiast odesłany Ubezpieczalni Krajowej, wydział wypadkowy w Poznaniu. Jeżeli wypadek zaszedł w przedsiębiorstwie przemysłowym, podlegającym obowiązkowi ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków (Betriebsunfall), w takim razie Ubezpieczalnia Krajowa po przeprowadzeniu urzędowych dochodzeń i badań, przystępuje do ustalenia odszkodowania wzgl. wypłacenia renty.

Ordynacja ubezpieczeniowa i ord. przemysłowa zawierają cały szereg przepisów prawnych, zmierzających do ochrony robotnika w przedsiębiorstwach przemysłowych i do zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom w tychże przedsiębiorstwach, upoważniając tak Ubezpieczalnię Krajową, jak i Inspekcję przemysłu do nadzoru i wydawania odpowiednich zarządzeń i przepisów ochronnych.

Ażby Inspekcji przemysłu mogły wykonywać nadzór, przyznany im przez ustawę przemysłową, muszą mieć wiadomość o każdym nieszczęśliwym wypadku, celem zbadania przyczyn i ewtl. wydania odpowiednich zarządzeń dla ochrony robotników od dalszych wypadków.

Urzędy policyjne powinny wiedzieć o każdym nieszczęśliwym wypadku i donieść o nim odnośnej Inspekcji Przemysłu w myśl § 139 b Ord. przemysłowej i ustawy wykonawczej do tejsze Ordynacji (Preussische Ausführungsanweisung zur Gewerbeordnung).

Puck, dnia 21 lutego 1921.

Lipski, starosta.

207.

ROZKAZ MIN. SPR. WOJSK.

w sprawie zamiany koni.

Rozkaz M. S. Wojsk. Dep. IV Koni L. 123 21 rem. z dnia 4 stycznia r. b. podaje do wiadomości i niezwłocznego zastosowania się:

„Polecam wszystkim dowódcom samodzielnych jednostek wojskowych, aby w razie zwracania się do nich osób, pragnących zamienić klacze wojskowe na zupełnie odpowiednie do służby wałachy, wymiany takie przeprowadzić. Wartość zamienianych koni protokolarnie stwierdzić winna wyznaczona Komisja w składzie 2 oficerów i lek. wet. Odpisy protokołu przysyłać do Dep IV M. S. Wojsk. w drodze służbowej.“

Puck, dnia 21 lutego 1921.

Lipski, starosta.

208.

OBWIESZCZENIE

dot. zaopatrzenia powiatu w smołę.

Celem zaopatrzenia powiatu w smołę wzywa się pp. Sołtysów i Przełożonych obszarów dworskich do natychmiastowego podania zapotrzebowania smoły dla smołowania dachów podług niżej podanego wzoru. Podać należy tylko takich właścicieli, których dachy koniecznie potrzebują smołowania.

Liczb. bież.	Imię i nazwisko	Zawód	Wielkość dachu do smołowania w metr. kwdr.	Potrzu- buje smo y kg.	Uwagi

Puck, dnia 19 lutego 1921.

Lipski, starosta.

OPLATA SKLADEK**do ubezpieczenia inwalidowego i na starość.**

Zwraca się pracodawcom uwagę, że winni pracownikom swym (robotnikom, służbie, pomocnikom i t. d.) wklejać bezwzględnie znaczki V klasy (koloru żółtego po 1,80 mk.), ponieważ dzisiaj niema już chyba takich pracowników ponad lat 16, którzyby zarabiali poniżej 1150 mk. rocznie. Nadmienić należy, że do zarobku zalicza się także wartość wolnego utrzymania, mieszkania, deputatu, opału i t. d. Niewlepianie odpowiednio wysokich znaczków przyprawia robotnika o poważną szkodę, przy późniejszym ustaleniu renty, pracodawcę zaś naraża na poważne kary i dopłaty. Jak nas z miarodajnej strony informują, zostanie już w najbliższych dniach przeprowadzona w każdym powiecie jak najściślejsza kontrola kart kwitowych.

Poznań, dnia 12 lutego 1921.

Ubezpieczalnia Krajowa.

Powyższe podaję do wiadomości.

Puck, dnia 21 lutego 1921.

Lipski, starosta.

210.**OBWIESZCZENIE****dotyczące duru plamistego.**

O wielokroć gorsze od chorób bydłych są choroby zakaźne ludzkie, a pomiędzy temi, co nam bolszewicy przewlekli, jest najgorszą chorobą dur plamisty (Flecktyphus). Ta choroba niestety już i w naszym powiecie zarządała ofiar śmiertelnych. Jest to bardzo groźna choroba, ponieważ mało kto, zachorowawszy na dur plamisty, wyzdrowieje.

Tej chorobie, jak i wszystkim innym chorobom zaraźliwym obronić się może tylko społeczeństwo same, i to w bardzo łatwy sposób:

1) zgłosić każdy wypadek choroby, połączonej z gorączką, jak i każdą chorobę nieznaną natychmiast lekarzowi wzgl. weterynarzowi albo policji, a choroba będzie natychmiast zbadana i odpowiednie zarządzenia zostaną wydane,

2) przestrzegać ściśle wszystkich wydanych zarządzeń policyjnych, celem stłumienia choroby.

Do tego punktu należy przedewszystkiem wstrzymać ruch publiczny zupełnie, albo przynajmniej ograniczyć go do minimum; a więc nie chodzić do domów zapowietrzonych chorobą zakaźną, dopóki nie zostaną odkażone, aby się nie zarazić.

Tak samo nie wychodzić z miejscowości, w której choroba zaraźliwa panuje, by nie narażać innych ludzi i innych miejscowości na zakażenie.

Chorobom zapobiec jest łatwiej, aniżeli je stłumić. Czystość jest jednym z najglówniejszych środków higieny. Należy tu wspomnieć o ustępach, które niejedni ludzie do dnia dzisiejszego jako zbyt czyste uważają, albo jako zupełnie podrzędne. Województwo Pomorskie wydało dnia 19 kwietnia ubiegłego roku rozporządzenie, dotyczące budowy potrzebnych ustępów po wioskach i dot. rewizje tychże przez policję na ich czystość. Rozporządzeniem z dnia 7 grudnia z. r. L. dz. 4177 20 VI przypomina Województwo tę sprawę. Przy rozpoczęciu pracy wiosennej będzie najlepsza okazja, ustępy gruntownie do porządku doprowadzić, a pp. Wójtów i pp. funkcjonariuszy P. P. upraszam, nąd tem czuwać, aby prace te do 1 kwietnia b. r. zostały ukończone. Opieszalszych i niedbalszych proszę podać do ukarania. Że na takie niehigieniczne i niekulturalne stosunki wskazywać trzeba, jest bardzo smutnym świadectwem dla dzisiejszego stanu oświaty i kultury.

Rozporządzenia i groźby karą nic nie pomoga, jeśli całe społeczeństwo nie będzie popierać władz w zwalczaniu epidemji. Władze nawoływają też wszystkich obywateli do pomocy i proszą o natychmiastowe podanie chorób, podpadającym lekarzom wzgl. weterynarzom. Ze względów materialnych, aby uniknąć wielkich kosztów leczenia, nie powołuje się częstokroć lekarza wzgl. weterynarza na wieś. Jednostki oszczędzają małe kwoty, a ogół musi potem przy zwalczaniu szerzących się epidemji wielkie sumy wydawać. A któż te straty ponosi? któż inny, jak znów jednostki, płacąc podatki.

Wzywam i upraszam więc wszystkich obywateli do współpracy przeciw wrogom naszego zdrowia, życia i dobrobytu — przeciw chorobom zakaźnym. A jeśli my ręką w rękę pracować będziemy, to wytepiemy i zwalczymy zarazy i będziemy się mogli brać wszyscy razem do nowych prac, korzystnych tak dla jednostek, jak i całego społeczeństwa.

PP. Sołtysi i Przełożeni obszarów dworskich podadzą w zwyczajny sposób treść powyższego do ogólnej wiadomości; pp. Wójtowie i Pol. Państwowa niechaj się tak samo przyczynią do oświaty obywateli w tym przedmiocie.

Puck, dnia 21 lutego 1921.

Lipski, starosta.

211.**PRZYPOMNIENIE OBWIESZCZENIA STAROSTY dot. dołączenia 3 mk. na odpowiedzi przy wnioskach do Starostwa i Wydziału Powiatowego.**

(Ored. Urzęd. nr. 10, poz. 106).

Przypominam jeszcze raz obwieszczenie moje z dnia 27 I 1921 — Ored. Urzęd. nr. 10, poz. 106 — w sprawie dołączenia 3 mk. na odpowiedzi przy wnioskach, zapytaniach lub prośbach do Starostwa lub Wydziału Powiatowego. W razie niezastosowania się do powyższego nie udzieli się odpowiedzi.

Puck, dnia 21 lutego 1921.

Lipski, starosta.

212.**OBWIESZCZENIE PRASOWE**

Według reskryptu Woj. Pom. O. B. III. I. 4. 2237 21 z dnia 26 I 21 odebrano debit:

- 1) czasopismu „Freie Tribüne“ (Wiedeń) oraz następującym broszurom, wydanym w języku polskim:
 - 2) Krasny, Józef: „Na dwulecie sowieckiej Rosji“, Wiedeń, wyd. Świtu 1—2.
 - 3) Orlicz, Witold: Państwo proletariatu. Wiedeń, wyd. Świtu nr. 3.
 - 4) Lenin: Życiorys. Wiedeń, wyd. Świtu nr. 5.
- Na wydawnictwa te trzeba dać baczenie, je natychmiast konfiskować i o dokonanej konfiskacie Starostwo zawiadomić.

Puck, dnia 20 lutego 1921.

Lipski, starosta.

213.**DOTYCZY POŻYCZKI PREMJOWEJ.**

Urząd Organizacji Pożyczek Państwowych zawiadamia, że cena milionówki warz z kuponem bieżącym z dnem 19 lutego r. b. wynosić będzie mk. 1020 za sztukę.

Przyznana prowizja w wysokości 15 mk. od sztuki pozostaje bez zmiany.

Puck, dnia 21 lutego 1921.

Lipski, starosta.